

Nu havde Mads Vestrup netop samme Morgen sendt Partibestyrelsen i København sit Svar, der var et absolut Afslag. Endnu hele den foregaaende Dag havde han af en Slags Skamfølelse holdt det hen med Afgørelsen; men da han om Aftenen var kommen i Seng, havde hans Kone pludselig givet sig til at græde, og da han spurgte om Grunden, havde hun slaaet Armene om hans Hals og bønfalet ham om ikke at forlade hende og Børnene, fordi hun kunde føle paa sig, at der i saa Fald vilde times dem alle en stor Ulykke. Han var hurtigt faldet tilføje, og det var ved samme Lejlighed kommen til fuld Forsoning mellem Ægtefolkene. Som saa mange Gange tidligere havde Mads Vestrup hyttet Skindet bag sine husfaderlige Pligter, og forøvrigt retfærdiggjorde han sig med den Betragtning, at det ret egentlig var en forfængelig, ja en formastelig Indbildning at tro, at Himlenes Herre skulde trænge til Menneskers Hjælp i sin Kamp mod den Onde. Guds Rige havde modstaaet vildere Stormløb end det, der i Øjeblikket skabte dets Trængselsdage, og dets Sejr var jo selve Verdensløbets Endemaal.

Med Hovedet hvilende tungt paa sin Kones Skulder var han sovet ind. Men allerede under Morgenbønnen følte han, at Afgørelsen alligevel havde kostet ham en Del af hans Selvagtelse dennegang. Han bad uden Frimodighed, vovede ligesom kun at